

Список використаних джерел

1. Про рекламу: Закон України від 3 лип. 1996 р. № 270/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 39. – Ст. 181. – 24 верес.
2. Правила адвокатської етики / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://unba.org.ua/assets/uploads/3ae9a115a40b9a5bc04f_file.pdf. – Назва з екрану.
3. Пашковська Т. Реклама адвокатської діяльності: юридичні нюанси / [Електронний ресурс] / Тетяна Пашковська // Юридична Газета online. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://yur-gazeta.com/publications/events/reklama-advokatskoyi-diyalnosti-yuridichni-nyuansi.html>.
4. Правові засади рекламування адвокатської діяльності / О. Ю. Польський // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. – 2016. – № 2. – С. 23.

Науковий керівник: старший викладач Нестерчук Л. П.

Казімирова Ольга Олегівна, Собко Олександр Анатолійович

студенти 1-го курсу магістратури

факультету цивільної та господарської юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

ПОЛІЦЕЙСЬКЕ ПІКЛУВАННЯ ЩОДО ПСИХІЧНО ХВОРИХ ОСІБ

Поліцейська реформа в Україні фактично розпочалася з прийняття закону України «Про Національну поліцію» (надалі – Закон), в якому зазначено, що Національна поліція є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямована на служіння суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [4].

Законом передбачено нові правові інститути діяльності поліції, що спрямовано на всебічний захист прав людини. Особливу увагу привертає такий правовий інститут як поліцейське піклування. Відзначимо, що Закон не надає визначення цьому інституту, а одразу

надає перелік осіб, до яких може бути застосовано такий захід, наслідки та деякі організаційні аспекти його застосування [3].

Відзначимо, що відповідно до Українського тлумачного словника, слово «підкування» походить від дієслова «підкуватися», тобто виявляти увагу, турботу про потреби когось, чого-небудь. А щодо слова «поліцейський» у словосполученні, вважаємо, що цей прикметник вказує на особу, яка здійснює захід, тобто поліцейського, який є громадянином України, склав Присягу та проходить службу на відповідних посадах у поліції і якому присвоєно спеціальне звання поліції.

Серед видів поліцейського підкування виокремлено підкування щодо особи, яка підозрюється у втечі з психіатричного закладу чи спеціалізованого лікувального закладу, де вона утримувалася на підставі судового рішення; особи, яка має ознаки вираженого психічного розладу і створює реальну небезпеку оточуючим або собі. Особливістю цього переліку є те, що він стосується саме психіатрично хворих осіб, які на сьогодні потребують особливої турботи з боку суспільства [4].

Досліджуючи проблематику визначення поліцейського підкування над психічнохворими особами варто звернути увагу на відсутність єдиної точки зору щодо визначення психічнохворої людини. У Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 18 лютого 1992 р. «Захист осіб з психічними захворюваннями та поліпшення психіатричної допомоги» [1] надано визначення лише терміну «пацієнт», тобто людина, яка отримує психіатричну допомогу, а також всі люди, прийняті в психіатричний заклад. Такий підхід пов'язано з тим, що законодавець уникає дискримінаційних обмежень щодо психіатрично хворих осіб. Як бачимо, в Україні законодавець перейняв цю ідею до Закону України «Про Національну поліцію».

Особи, які підозрюється у втечі з психіатричного закладу чи спеціалізованого лікувального закладу, де вони утримувалися на підставі судового рішення за своїм правовим статусом мають такі ознаки: вони вчинили злочин у стані неосудності (обмеженої осудності) або вчинили злочини у стані осудності, але до постановлення вироку чи під час відбування покарання захворіли на психічну хворобу та примусове отримують психіатричну допомогу. Такий підхід передбачено у Постанові Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами примусових заходів

медичного характеру та примусового лікування» від 03.06.2005 р. № 7 [3]: примусові заходи медичного характеру у виді амбулаторної психіатричної допомоги, госпіталізації до психіатричних закладів зі звичайним, посиленим чи суворим наглядом, що застосовуються до осіб, які вчинили суспільно небезпечні діяння (злочини) в стані неосудності (обмеженої осудності) або вчинили злочини у стані осудності, але до постановлення вироку чи під час відбування покарання захворіли на психічну хворобу. Такі особи потребують лікування та особливого піклування. Поліцейське піклування щодо цих осіб виникає якщо вони втекли з місця лікування, тобто самовільно без дозволу лікаря залишили спеціалізований заклад. Якщо виявлено такий факт особа розшукується, може бути затримана для передання у спеціалізований заклад. Усі дії пов'язані з поліцейським піклуванням оформлюється протоколом. Важливо при цьому застосувати мову, жести що можуть сприйматися такою людиною, гідно поводитися з нею, роз'яснити їй стан, положення та права.

Щодо осіб, які мають ознаки вираженого психічного розладу і створюють реальну небезпеку оточуючим або собі, поліцейське піклування має окрему специфіку, оскільки ці особи не вчинили будь-якого правопорушення та ще не визнані пацієнтами. У зв'язку з цим, співробітникам поліції необхідно самостійно оцінювати стан таких осіб. Так, наприклад, можуть враховуватися фактичні дії, можливість настання негативних наслідків в їх результаті. Поліцейське піклування щодо такої категорії осіб полягає у їх переданні відповідному закладу.

Практика щодо поліцейського піклування психічнохворих осіб продовжує формуватися та потребує окремого поглибленого науково-практичного вивчення. Складність такого вивчення обумовлюється тим, що обрана проблематики знаходиться у невід'ємному зв'язку із іншими галузями знань, а саме, медициною, психіатрією, та потребує наявності вузьких, спеціальнопрофільних знань.

До того ж, приведення діяльності Національної поліції до європейських стандартів є запорукою подальшої євроінтеграції України та забезпечення реалізації в державі принципу верховенства права.

Список використаних джерел

1. Захист осіб з психічними захворюваннями та поліпшення психіатричної допомоги : резолюція46/119 Генеральної Асамблеї ООН від

- 18 лютого 1992 р. по доповіді Третього комітету (А/46/721) // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_905 (дата звернення: 01.11.2017).
2. Про практику застосування судами примусових заходів медичного характеру та примусового лікування: постанова Пленуму Верховного Суду України від 03.06.2005 № 7 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-05> (дата звернення: 01.11.2017).
 3. Новий тлумачний словник української мови: 42 000 слів: Для студентів вузів. – У 4-х т. / Укладачі: В. Яременко, О. Сліпушко. – К.: АКОНІТ, 1999.
 4. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 №580-VIII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 01.11.2017).
- Науковий керівник: асистент Деменчук М. О.*

Каменчук Ілона Андріївна

студентка 2-го курсу факультету міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»

ВПРОВАДЖЕННЯ НОВИХ СТРАТЕГІЙ ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТУРИ В СУСПІЛЬНЕ ТА ПОЛІТИЧНЕ ЖИТТЯ

Ще починаючи з витоків адвокатури в Стародавньому Римі та Греції, коли добре організовані оратори могли виступати як представники інтересів або спеціально писати прохання про чиюсь справу вже встановлювалися окремі стандарти для їх діяльності, що передували подальшому стратегічному прогресу.

У дискурсі розвитку суспільства збільшувалися та удосконалювалися функції адвокатів та визнання важливості цієї сфери. В першу чергу як правозахисників, які є ваговою складовою інституційного елемента в механізмі запобігання порушенням прав людини [1, с. 84]. Це визначення виражає важливу ідею: адвокатура полягає не лише в впливі на державну політику, але, насамперед, на вплив на громадську думку, розподіл ресурсів, соціальні норми та